

JANUAR   ANGELČEK   1933/34 - ŠT.5

Alojzij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Sveta noč, blažena noč... Pri jaselcah v kotu gori Stiha lučka. Sence pastirčkov se premikajo sem in tja. Kakor živi so. Priklanjajo se božjemu detetu, darov so mu prinesli. Dobri pastirčki. Kako imajo Jezusa radi. Mariji žari v obrazu nepopisna sreča. Sveti Jožef se ves blažen smehlja v svojo sivo brado. Božje dete na slamici pa gleda tako ljubeznivo...

Sveta noč, blažena noč... že smo pokadili in pokropili. Po hiši in po shrambah in še v hlevu pri živini, da bo povsod božični mir in blagoslov. Zdaj klečimo pri jaselcah. V tiho božično noč doni naša molitev. Vse tri dele svetega rožnega venca in litanije Matere božje in še to in ono zmolimo nocoj. Nocoj se moli tako lahko. V naših dušah je vse svetlo. Kako blizu nam je Bog nocoj.

Včasih sem zahrepenel: O, da bi bilo vsak večer tako! Vsak večer — sveti večer! Vsaka noč — sveta noč!

Božična noč je pač samo enkrat v letu. In samo enkrat v letu pride sveti večer. Ali pa ni svet vsak tisti večer, ki smo ga posvetili s pobožno večerno molitvijo? Ali ni sveta in blažena vsaka noč, če se je naša duša pred počitkom pogovorila z Bogom?

Večerna molitev! Nikdar je ne smemo zamenariti. Ko potihne dnevno vrvenje, bomo pokleknili in naša duša se bo ozrla k nebeškim zvezdam. Zvečer nas nič ne moti. Kako lahko najdemo v nočni tišini

zvezo z dobrim Bogom. Zato je dobri Jezus najrajši molil zvečer. Na sliki nad svojo posteljo ga gledam: Mesto Jeruzalem spi. Noč razprostira svoja temna krila čez spečo naravo. Vse je tiho, le oljke tupatam rahlo vztrepetajo. Luna sijeta na nočnem nebu. Njena srebrna luč odeva naravo kakor z bajno, čudovito odejo. Zveličar sedi na obronku Oljske gore. Sam je. Proti Jeruzalemu je obrnjen njegov pogled. V tihi noči moli njegova duša za neverno mesto, za ves svet. Čez vso sliko je razlita sveta zbranost. Vselej, kadar to sliko pogledam, mi k srcu govori: Ne zabi svoje večerne molitve!

Večerna molitev bodi najprej v zahvalo dobremu Bogu. Koliko dobrot nam je ljubi Bog tekom dneva naklonil. Koliko nevarnosti nas je rešil. En sam nepreviden korak, mala nepazljivost na cesti — pa je lahko konec našega zdravja ali celo življenja. Mnogo jih je odšlo ta dan v deželo večnosti. Jutranja zarja jim je še sijala, večerne niso videli več. Umrli so. In koliko jih je, ki so ta dan prišli v žalost in nesrečo. Zjutraj še čvrsti in zdravi, tožijo zvečer na bridki bolniški postelji. Vsak dan beremo in slišimo o neštetih nezgodah. Če se nam ni nič hudega pripetilo, ali se ne bomo zahvalili dobrotnemu Očetu, ki je v nebesih?

Otroci! Vsak večer na kolena! In Vaša duša naj v otroški hvaležnosti moli: Hvala Bogu! Hvala Bogu za vse!

Ali pa smo božje dobrote, ki nam jih je ljubi Bog čez dan podelil, tudi prav porabili? Smo li spolnjevali božje zapovedi? Smo bili danes Bogu v veselje ali v žalost?

V večerni molitvi napravimo dnevni obračun. V marsičem smo bili morda preveč površni in lahkomišljeni. Leni v šoli, neposlušni doma. Neusmiljeni in krivični do drugih. In še to in ono. Koliko smeti pride vsak dan v našo dušo. Morda je prišel tekom dneva celo smrtni greh v srce in je sonce božje milosti ugasnilo. V srcu pa je noč, žalostna, temna noč...

Otroci! Vsak večer na kolena! Duša pa naj v ponižnosti moli pristrčno kesanje:

Moj Bog, žal mi je, da sem grešil... O Jezus, blagoslovi me, odpusti grehe moje...

Skesanega in ponižnega srca Bog nikdar ne zavrže. Kdor je zvečer iz srca obžaloval svoje grehe, temu je usmiljeni Jezus vse odpustil. Kako mirno in sladko se potem zaspi. Tudi če bi ponoči prišla smrt po nas, ničesar se nam ni treba bati: naš dobri Bog je z nami.

Še Mariji se zvečer priporočimo. In ljubemu angelu varihu. In svoje dobre starše Bogu priporočimo. Pa ubogih duš v vicah ne pozabimo. Vse to lahko ob kratkem in hitro izvršimo.

Otroci! Vsak večer večerno molitev! In bo vsak večer sveti večer in vsaka noč sveta noč. Pa bo enkrat lep in svet tudi tisti večer, ko bo zatonilo sonce našega življenja, ko bomo šli skozi smrtno noč v jasni, večni sveti dan.

Janez Pucelj:

Otroški brevir.

»Ta mesec moramo pa Jezusa posnemati!« reče Čerferinova Marjančka. »Ta mesec je mesec imena Jezusovega.«

»Boš Jezusa posnemala, saj še svetnikov ne moremo,« ji oponese Tone Grahut, ki Marjančki tako rad ponagaja.

Pa Marjančka tudi nima rezanice v glavi in ve, čemu ima jeziček v ustih: »Seveda, prav taki kot svetniki ne moremo biti, posnemamo jih pa le lahko! Saj je tudi naša duša božja podoba, čeprav je daleč od nje pa do Boga. Saj je Jezus sam rekel, da naj ga posnemamo. Svoj zgled sem vam dal, je rekel, da tudi vi tako delate. Tudi je rekel: Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen. In še to je rekel: Bodite popolni, kakor je vaš Oče v nebesih popoln.«

Tone Grahut je premagan. Premagala ga je ženska, deklička! Njega dni — še lansko leto — bi jo bil Tone krepko potegnil za tisti mišji repek, ki mu pravi

Marjančka kita, toda odkar posnema svetnike, kroti v sebi tisto levjo naravo, zato Tone Grahut samo zapoje:

Pastirica žgance kuha,
pa ji v lonec pade muha,
pastir pa pravi: Fej, fej, fej,
zdaj pa žgance sama jej!

Januar — prosinec.

1. Obrezovanje Gospodovo. Ko je bilo dopoljenih osem dni, da bi bil otrok obrezan, so mu dali ime Jezus, kakor je bil imenovan po angelu, preden je bil spočet. (Luk. 2. 21.)

Vse, kar delate, v besedi ali v dejanju, vse storite v imenu Gospoda Jezusa! (Kol. 3. 17.)

6. Razglašenje Gospodovo. Ko je bil Jezus rojen v Betlehemu, glej, pridejo modri z Vzhoda in zvezda je šla pred njimi, dokler ni prišla in obstala nad krajem, kjer je bilo dete. Stopili so v hišo in ugledali dete z Marijo, njegovo materjo, in padli so predenj ter ga molili; in odprli so svoje zaklade in mu darovali zlata kadila in mire. (Mat. 2. 1, 9—11.)

15. Sv. Maver je bil učenec sv. Benedikta. Nekoč pade menih Placid v jezero. Valovi ga že odnašajo od brega. Sveti Benedikt, vprav ob oknu stoječ, pokliče Mavra in mu veli, naj brž gre in reši potapljajočega se tovariša. Maver brez oklevanja uboga: stopi v vodo, gre povrh vode kakor po suhem, zgrabi tovariša za lase in ga tako reši.

Bodite poslušni svojim predstojnikom in bodite jim podložni, zakaj oni čujejo nad vašimi dušami kot taki, ki bodo odgovor dajali. (Hebr. 13. 17.)

17. Sv. Anton, egipčanski puščavnik, je še mlad slišal v cerkvi besede evangelija: Ako hočeš biti popoln, prodaj vse, kar imaš, in daj vbogaime — in kakor da je prav njemu govoril Gospod Jezus te besede, tako jih je ubogal: prodal je vso bogato dediščino, jo razdelil revežem ter šel v puščavo, kjer je umrl 105 let star. Svojim učencem je govoril: »Verjemite mi, bratje, satan se boji, ako pobožni čujejo, molijo, se postijo, so rade volje ubogi in usmiljeni, najbolj pa se boji, ako goreče ljubijo Gospoda Kristusa; že s samim znamenjem njegovega presvetega križa ga premagaš in zapodiš.«

Blagor bogatinu, ki se je našel brez madeža in ki ne hodi za zlatom in se ne zanaša na denar in zaklade. (Sir. 31. 8.)

18. Svetega Petra prestol v Rimu. Jezus je rekel Petru: Povem ti: Ti si Peter — Skala — in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklena vrata je ne bodo premagala. In dal ti bom ključe nebeškega kraljestva. In karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih, in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih.

21. Sv. Nežo, ki je 13 let stara dala življenje za Jezusa pod rabljevimi mečem, so starši objokovali ter nepretrgoma čuli ob njenem grobu. Neko noč se jim hčerka prikaže obkrožena od zbora devic in jih nagovori: »Nikar ne žalujte za menoj, dragi starši! S temi devicami živim v nebesih pri njem, ki sem ga na zemlji iz vsega srca ljubila.«

Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo Boga gledali.
(Mat. 5. 8.)

26. Starčka Polikarpa, učenca sv. Janeza evangelista, škofa smirnskega, je rotil poganski sodnik, naj vendar vsaj zastran svoje starosti daruje bogovom. Polikarp mu odgovori: »Šest in osemdeset let že služim Kristusu in še nikoli mi ni storil nič žalega; kako bi preklinjal njega, svojega kralja, ki me je odrešil!«

Večje ljubezni nima nihče, kakor je ta, da kdo da svoje življenje za svoje prijatelje. (Jan. 15. 13.)

27. Velikemu cerkvenemu učeniku Janezu Zlatoustemu je oče zgodaj umrl. Njegova pobožna mati je ostala vdova prav zato, da bi darovala sinu vso materinsko ljubezen. Vodila ga je prav kakor viden angel varuh, tako da je njegov učitelj Libanij, ki ga je učil govorništva in je bil še pogan, vzkliknil: »Kakšne matere imajo kristjani!«

Stari Tobija je govoril svojemu sinu: Kadar vzame Bog mojo dušo, pokoplji moje telo in spoštuj svojo mater vse dni njenega življenja! (Tob. 4. 3.)

28. Prav tako dobro mater kakor Janez Zlatousti je imel tudi sv. Frančišek Saleški. Večkrat mu je rekla: »Veš, da te ljubim, sinček moj, bolj kot vse na svetu. In vendar bi te rajši videla v grobu kakor kdaj v smrtnem grehu.« Ta morda izmed vseh svetnikov najkrotkejši svetnik je bil tudi ponižen po zgledu Jezusovem: Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen. Ko ga zadene mrtvoud in ga žgo z razbeljenim železom po glavi in zatilniku in ga bolečina zmaguje, tedaj reče: »Gospod, čemu

sem še tukaj!« Nekdo pričujočih ga opomni, naj bi rajši rekel tako, kakor je rekel sv. škof Martin: Rad umrjem, o Gospod, pa tudi živeti se ne branim, ako me je tvojemu ljudstvu še treba. Francišek mu odgovori: »Oh, jaz nisem sv. Martin; nevreden hlapec sem, ki ga ne potrebujeta ne Bog ne ljudstvo!

Tedaj so Jezusu matere prinesle otročičev, da bi roke nanje položil in molil. Učenci so jih karali, a Jezus je rekel: Pustite otročiče in ne branite jim k meni priti, zakaj takih je nebeško kraljestvo.

Mirko Kunčič:

Pojdimo v Betlehem.

*Pojdimo v Betlehem
Jezuška gledat!
Vsak Mu kaj lepega
mora povedat.*

*Jaz Mu poročem:
»Jezušek moj,
milostno name
ozri se nocoj.
Daj, da do konca dni
kakor ta lučka bom
svetlo gorel.*

*v Tebi ugasnil — še
lepše vzžarel.
Daj, da do konca dni
bom kot pastirček Tvoj
slavo Ti pel,
v srcu Te nosil, le
zate živel...«*

*Pojdimo v Betlehem
Jezuška gledat!
Vsak Mu kaj lepega
mora povedat.*

Božično voščilo.

Vse najboljše za božiček, dragi mali moj fantiček! Očki denarja pol peharja, mami platna kar dva vatla, sestri dote tri piškote, tebi smeha za dva meha! Kaj pa še? To Bog ve in pa jaz! — Za kratek čas čitaj včasih rad pomalo,	to se hitro bo poznalo, in računat ne zamudi, če so prav zdaj časi hudi, ker potem pred svetim dnem brez zaprek ti Jezušček kaj na mizo položi. Sicer lahko se zgodi, da še smeha v mehu ni!
---	---

Franjo Neubauer:

Uspavanka.

Dete, skozi okence veter pihljajoč pókoj ti želi sladak: sladko lahko noč.	Sonček sam je snà željan, za goró je skrit, in v pozdrav pošilja ti zlatih žarkov svit.
---	--

Prepelica kliče ti:
»Le zapri oči!
saj do trde je noči —
le še pet pedí!«

Vaš novi prijateljček — Ceglarjev Jožko.

4. Vedno ubogljivi in hvaležni sinko.

Nekaj nenavadnega in izrednega je bila Jožkova ubogljivost. Zdi se, da mu je bila ta čednost kar prirojena. Nikdar ni bilo treba staršem kakke stvari Jožku dvakrat ukazati. Vedno je na prvo besedo ubogal. Zato je mogel mami v boleznih večkrat govoriti: »Kajne mama, da sem te vedno ubogal.« Ker je bil sam vedno poslušen, ni mogel trpeti, če niso ubogali tudi drugi. Skrbno je pazil v tem oziru tudi na svoja mlajša bratca. Hud je bil, če nista dosti hitro ubogala staršev. Tudi kaznoval jih je včasih zaradi tega prestopka. Večkrat je poudarjal, kako rad ima ubogljive otroke. — Nekaj dni pred smrtjo je poklical k sebi bratca Ivka in mu napravil tole lepo pridigo: »Glej, Ivko, da boš ubogal ata in mamó. Jaz sem ju vedno rad ubogal. Zato sem vedno lahko živel in imam še danes mirno vest. Tudi ti boš srečen le, če boš rad ubogal.«

Občudovanja vredna je bila Jožkova ljubezen in hvaležnost do staršev. Atek mu je bil prvi za Bogom. Kako prisrčno se je vselej poslovil od njega, kadar je odhajal v službo, kako težko ga je čakal, da se je vrnil. »Mamica,« je dejal večkrat, »saj veš, da te imam rad, pa ne morem pomagati, če imam ateka še rajši.« Vendar smemo reči, da mu je bila mamica res vse na zemlji. Zadnje tedne se skoraj ni ločila od njegove postelje. Ko zadnje dni ni mogel ničesar več zavžiti, je prosil mamico: »Mama, ostani pri meni, saj drugega mi itak ne moreš več dati. Drugim boš mogla še mnogo dati.« Dobro se je zavedal, kaj vse mamica zanj žrtvuje. Govoril ji je večkrat: »Mamica, kdaj ti bom mogel vse povrniti? Dobro vem, kaj vse si že zame storila. Kupila sta mi z atekom vse, za kar sem prosil. Ko sem bil majhen, sta mi kupila igrače. Prosil sem smučke,

žogo za nogomet. Dobil sem vse, kar sem želel. Oskrbela si mi vedno tako lepo obleko, da noben deček na Raketu ni bil lepše oblečen.« Seve ponižni Jožko ni pri tem pomislil, da tudi nihče ni na obleko tako pazil, kot on. Spet je pripovedoval mami: »Mamica, nikdar ne bom pozabil, kako si ti zame skrbela, da bi bil priden v cerkvi in da lepo molim. Naj v šoli pazljivo poslušam pouk in naj lepo pišem. Vem, koliko sta z atekom v boleznii zame žrtvovala. Vse sta storila za moje ozdravljenje. In koliko ti mamica zame prestaneš, ko me preobvezuješ, tudi dobro vem. Mamica, jaz nisem vsega tega vreden.« Ginjena mu je mama odvrnila, da pač nič posebnega zanj ne stori. Jožko pa je odgovoril: »O saj vem. Ni ti treba govoriti o tem. Na zemlji ti pač ne bom mogel poplačati. Iz nebes doli se ti bom skazoval hvaležnega s tem, da bom zate prosil pri Bogu.« Ob takih in podobnih pogovorih je bolni deček vedno držal mamico za roko. In že v tej drži se je izražala vsa njegova ljubezen do mamice. Dobro se je zavedal, kako kmalu jo bo moral zapustiti. — Nekaj edinstvenega je bilo razmerje med mamico in 10-letnim sinčkom. Tako sta se razumela, da ga mamica ni imela le za sina, temveč tudi za zaupnika in najboljšega prijatelja. Kadar je bila mama žalostna, jo je znal mali deček potolažiti tako, da bi je nihče odraslih ne znal lepše. Mamica mu je mogla prav vse potožiti in on jo je vselej razumel. Zato mu je potožila in zaupala tudi take stvari, ki jih nobenemu drugemu ni. In kako jo je Jožko znal potolažiti, a vedno le z verskimi tolažbami. Ne bomo se torej čudili, da ji je pred smrtjo večkrat rekel: »Mamica, ti se mi smiliš, ko boš ostala tako sama na svetu. Kdo te bo tolažil, ko mene več ne bo. Pa vedi, da ti bom iz nebes doli pošiljal tolažbe.«

Še ena čudovita poteza v Jožkovem značaju nam kaže njegovo veliko, skoraj bi mogli reči nadnaravno ljubezen do domačih. Ničesar se dobri deček ni bolj bal, kot tega, da bi s kom izmed njih ne bil skupaj v nebesih. Zato jih je v boleznii večkrat opominjal, naj bogoljubno živijo, da bodo v nebesih združeni. V tem smislu nam je razumeti njegovo veliko besedo, ki jo je zaklical svojemu očetu neko noč malo pred smrtjo:

»Atek, tvojo dušo mi daj!« — »Saj bi ti jo dal, če bi mogel,« je odgovoril oče s solzami v očeh.

Veliko hvaležnost je kazal tudi do vseh drugih, ki so mu stali ob strani. Kako nežen je bil do dobre tetke Marijanice, ki mu je neprestano stregla s pravo samaritansko ljubeznijo. In da je bil meni z vso hvaležnostjo vdan, mi ni treba posebej poudarjati. (Dalje.)

Marija Kmetova:

Živ—žav.

»O ne, kar tekel bom po cestah in ne bom nič vozil.«

»Pa ne boš imel kaj jesti.«

»Ali konjček jé sladoled?«

»Ne; je premrzel.«

»Jaz ga imam pa rad. Boš kupila sladoled?«

»Zmeraj — kupila, kupila! — Kaj boš pa ti meni kupil?«

»Kar hočeš. Zlat avto, pa zrakoplov, pa za celo hišo piškotov!«

»Kje boš pa denar vzел?«

»Zaslужil ga bom.«

»Kako pa?«

»Bom za šoferja in bom imel denar.«

»Mhm,« pravi mama in potegne Blažka spet dalje.

»Hvaljen Jezus,« reče Blažek. »Ti pa nič ne rečeš, ali ne vidiš cerkve?«

»Vidim. Tiho sem rekla.«

»Pa te Jezušček ni slišal, mene pa je.«

»Jezušček vse sliši.«

»Tudi če se nič ne reče?«

»Tudi, pa je že prav, da si rekel. Pojdiva malo v cerkev.«

»Saj res,« pravi Blažek in že sklene ročici in je ves resen.

V cerkvi stopa strumno prav po sredi in se priklanja na vse strani.

»Pa kaj moli, Blažek!«

Blažek prikima in gleda v tabernakelj. Nato vpraša:

»Revček je Jezušček, ko je zaprt.«

»Zato je pa vesel, če ga kdaj obiščeš.«

»Zdajle se smeje, kajne?«

Ko sta zunaj, steče Blažek naglo po stopnicah in se ustavi pred stražnikom.

»Kakšen general, poglej, mama!« zavpije na ves glas. »Jaz bom tudi general. Boš kupila sabljo in puško?«

Stražnik in mama se zasmejeta Blažku, a Blažek je že vojak. Stopa, da se mu kar noge stresajo in šteje: »En, dva, en, dva!« Nič ne pazi na mimoidoče, pa butne v nekega gospoda in nemilo sede na tla.

»Ti si kriva,« zajoka Blažek in noče vstati.

Mama ga dvigne in očisti.

»Le mene se drži, Blažek, kaj pa hodiš sam naprej!«

»Saj tudi general sam hodi.«

»Ta je pa že velik!«

»Tudi jaz sem velik,« reče trmasto Blažek.

V trgovini se motovili sem in tja. Vsako reč otiplje, to in ono hoče imeti in toliko, da ne zvrne nekega zaboja nase. Nato sede na veliko tehtnico in preklada uteži.

»Te bom stehal, mama, sedi gor!« zakliče preko vseh ljudi, da se mu zasmije vsa prodajalna. Blažek je užaljen; na prag stopi in gleda tramvaje. Tudi on je na tramvaju. Z nogo udarja, pritiska kljuko in vpije: »Čin, čin, čin!«

Ko pristopi mama in odideta proti domu, je Blažek ko iskra, da ga mama ne more dobiti v roko. Steče naprej, se ustavi zadaj, pohiti čez cesto, se skrije v veži, se zagleda v izložbo, sede na kak prag, se zaleti v kak otroški voziček; vpije, da je že hrupav; je vojak, je voz, je konj; je lokomotiva. Mama ga kliče: »Blažek! Blažek!« A kako bi slišal mamó! Šele malo pred domom se Blažek ustavi. Moško se razkorači pred mamó in reče:

»Ali sem bil zelo priden?«

Mama ne reče nič. Temnó se drži, pa ji je vendar na smeh. Molče ga prime za roko in ga potegne s seboj v hišo.

Ko sedejo doma h kosilu, reče mama Andreju:

»Skoči po Blažka! Na vrtu je.«

Andrej steče dol, pa ga je kmalu slišati:

»Mama! Saj ni Blažka nikjer!«

V hiši nemir, strah, groza!

Kje je Blažek?

Ko sta bila prišla prej z mamo domov, je ostal Blažek na vrtu. In se je tole zgodilo: Sedi Blažek, sedi na pragu, pa pride sosedova Marjanca.

»Pojdi, Blažek,« pravi, »greva malo okoli!«
Marjanca ima pet let.

»Ali je dovolila mama?« vpraša Blažek.

»Je. Naša mama vse dovoli,« reče Marjanca.

»Naša tudi,« pravi Blažek.

»Meni bo prinesel Miklavž še večjo punčko kot sem jaz,« govori Marjanca.

»Bo kmalu Miklavž?« vpraša Blažek.

»Zdaj je še sonce. Potlej bo dež in sneg. Ko bo sneg, je pa Miklavž,« razlaga Marjanca.

»Meni bo prinesel konjička. Živega,« reče Blažek.

»Pa bo nosil mojo punčko,« pravi Marjanca.

»Bo. Pa še mene in tebe.«

»Potem se bo pa podrl,« reče Marjanca.

»Ne bo se, ne. Saj bo iz železa.«

»Pa še živ zraven?«

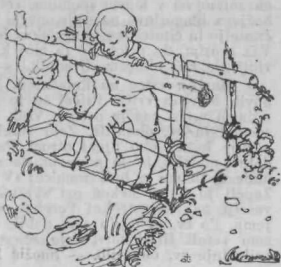
»Pa še živ, pa železen. Kakor slon,« govori Blažek.

»Poznaš ti slona?« vpraša Marjanca.

»O ja. Roge ima,« reče Blažek.

»O ne, ampak ušesa,« pojasni Marjanca.

»Pa ušesa. Takale,« reče Blažek in na vso moč razprostire roke, da bi skoraj padel.

»Še večja,« pravi Marjanca.

»Imate vi slona, živega?« vpraša Blažek.

»Naša mama ne dovoli, pa ata tudi ne,« reče Marjanca.

»Tamle so pa račke,« vzklikne Blažek in oba stečeta na most.

»Kako se vozijo,« reče Marjanca.

»Nimajo čolna?« vpraša Blažek,

»Nič čolna. Kar brcajo, lej, pa gredo naprej. Pa jih nič ne zebe,« govori Marjanca.

»Jaz se pa upam skočiti dol,« reče Blažek.

»Joj, nikar!« vzklikne Marjanca in prime Blažka za naramnice.

»Ti se ne upaš?« vpraša Blažek.

»Saj bi utonila in umrla!« se prestraši Marjanca.

(Dalje.)

Marijin vrtec.

Vrhnika. Spoštovani g. urednik! — Z veseljem beremo tudi v našem kraju na Vrhniki nam otrokom tako priljubljena lista »Vrtec« in »Angelček«, Mnogo je notri lepega, zabavnega in poučnega. Tudi pri nas na Vrhniki imamo že dolgo časa ustanovljen »Marijin vrtec«. Lepo število nas je, ko se zberemo vsak mesec pri shodu v farni cerkvi sv. Pavla. V lepih besedah nam ljubljani g. Gregor Mali, naš novi katehet, lepo pridigujejo, posebno o Mariji, naši božji Materi. — V preteklem mesecu smo se zbirali okrog Marije. Veliko nas je bilo na praznik Marijinega vnebovzvetja pri Mariji na žalostni gori. Tam smo se poslovili od našega prejšnjega voditelja g. Ignacija Skobeta. Njega ohranimo vsi v lepem spominu. Želimo jim mnogo sreče in božjega blagoslova na njih novem mestu. Pozdravljam vse čitatelje in čitateljice »Angelčka« in tudi Vas, g. urednik, in Vas prosim, da priobčite ta moj kratek spis. (No, Tončka, vidiš, da rad ubogam. Urednik.) — Antonija Kunstelj.

Marijin vrtec na Remšniku. Na Remšniku smo ustanovili Marijin vrtec. Pričel se je 25. oktobra 1931. V Marijinem vrtcu nas je precej. Vsak mesec imamo 4. nedeljo spoved in sv. obhajilo. Zelo veselo je; kajti Marija nas varuje in mi smo njeni otroci. Pa se je oklepamo kakor dobre mamice in jo prosimo, da nas varuje vsega zla in hudega. Učimo se tudi pesmico: »V Marijinem vrtcu cveto«. Zapeli jo bomo nekoč pri skupnem sv. obhajilu. To bo veselje za nas, otroke! Posebno veselo je bilo pri sprejemu. Po sv. obhajilu smo dobili kave in kruha, nato pa smo veseli šli domov. Zelo se veselimo, ko bomo imeli prihodnje sv. obhajilo. — Snežič Marija.

Marijin vrtec v Remšniku.

Vanja Estova:

Božičnica.

Otroci, le semkaj
hitite takoj,
Zveličar je prišel
na zemljo nocoj.

Tu v hlevčku na slamici
Jezušček spi.
Le pojdite k njemu,
da vas obdari!

Uganke.

1. Posetnica.

(Golobič, Primskovo.)

LINA MARIC

Kaj je ta ženska?

2. Kura.

(Dragan, Maribor.)

3. Mesta.

(Vladimir Mihelič, Ljubljana.)

1. Naši perici Mari bo rja pe-
rilo pokvarila.
2. Na vrh nikar ne plezaj!
3. V jeseni cel koš jabolk na-
beremo.

S I D U T
L E P A K
R Z A R U
N O N A J
E D

Miklavževo darilo.

1. Čokolada, piškoti, bonbončki?!

2. Juhuhuj,!!

3. U juj!

»Angelček« stane za vse leto Din 5.—.

Lastnik »Pripravniki dom« v Ljubljani. — Urednik Vinko Lavrič v Ljubljani, Sv. Petra cesta 91. — Uprava »Angelčka« v Ljubljani, Miklošičeva cesta 7. — Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).